

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšera a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **Prof. Ing. I. H., CSc.**, zastoupen JUDr. Alexandrem Nettem, advokátem se sídlem Hlavní 1069/40, Brno, proti žalovanému: **prezident republiky**, se sídlem Hrad 1, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2016, č. j. 8 A 126/2013 - 40,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 2. 8. 2013 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2010, č. j. KPR 2791/2010, kterým byl podle § 10 odst. 2 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, odvolán z funkce rektora X.

II.

[2] Městský soud žalobu odmítl pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Ze spisu předloženého žalovaným totiž zjistil, že žalobce převzal odvolání z funkce rektora (ze dne 13. 5. 2010, č. j. KPR 2791/2010) dne 25. 5. 2010. Žalobce však žalobu podal až dne 2. 8. 2013. Žaloba tedy byla podána po uplynutí zákonné dvouměsíční lhůty (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).

III.

[3] Proti uvedenému usnesení městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatel městskému soudu vytkl, že nesprávně stanovil počátek běhu lhůty pro podání žaloby,

když v rozsudku odkázal na spis žalovaného, nikoliv na konkrétní doklad o tom, že odvolání z funkce rektora bylo stěžovateli skutečně doručeno dne 25. 5. 2010. Stěžovatel dále poukázal na to, že k vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 18. 9. 2013 nebyl přiložen žádný doklad o doručení odvolání z funkce rektora. Navrhl zrušení usnesení městského soudu a přiznání náhrady nákladů řízení.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti označil usnesení městského soudu za správné. Odkázal na obsah správního spisu, konkrétně na listinu ze dne 13. 5. 2015, kterou došlo k odvolání stěžovatele, jejíž osobní převzetí stěžovatel dne 25. 5. 2010 potvrdil.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Kasační stížností je napadeno usnesení o odmítnutí žaloby. Podle konstantní judikatury lze kasační stížnost proti takovému usnesení podat pouze z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, č. j. 7 Asz 13/2004 - 54, a ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Tento důvod je totiž ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním. Je-li dán důvod podle písm. e), vylučuje to důvody podle písm. a), c) a d), neboť nezákonným je rozhodnutí o odmítnutí návrhu (žaloby) nebo o zastavení řízení v každém případě i tehdy, byla-li v něm soudem nesprávně posouzena právní otázka ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s, bylo-li řízení u krajského soudu zmatečné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., nebo je-li rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2012, č. j. 4 As 57/2012 - 13).

[8] Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. „*Žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem.*“

[9] Podle § 72 odst. 4 téhož zákona „*Zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.*“

[10] Pro posouzení běhu lhůty pro podání žaloby tak bylo nutné postavit najisto den, kdy bylo odvolání z funkce rektora stěžovateli oznámeno.

[11] Zdejší soud souhlasí s městským soudem v tom, že ze spisu postoupeného žalovaným vyplývá, že odvolání z funkce rektora (ze dne 13. 5. 2010, č. j. KPR 2791/2010) stěžovatel osobně převzal dne 25. 5. 2010. Převzetí odvolání z funkce uvedeného dne stěžovatel ostatně ani nezpochybňoval. Netvrdil a nedokládal, že by údaj o osobním převzetí nebyl správný. Stejně tak relevantně nedokládal, že by odvolání z funkce převzal až později, či že mu odvolání z funkce nebylo nikdy oznámeno (fakticitu doručení dokládá i obsah žaloby proti odvolání z funkce rektora).

[12] Správní spis tedy poskytuje oporu pro závěr, že odvolání z funkce bylo stěžovateli oznámeno dne 25. 5. 2010. Jelikož dne 25. 7. 2010 byla neděle, byl posledním dnem lhůty

pokračování

pro podání žaloby v souladu s § 40 odst. 3 s. ř. s. nejbližší následující pracovní den, tedy pondělí 26. 7. 2010. Podal-li stěžovatel žalobu k poštovní přepravě dne 2. 8. 2013, učinil tak více jak tři roky po uplynutí zákonné lhůty, a tudíž opožděně.

[13] Nad rámec výše uvedeného a pouze v obecné rovině zdejší soud dodává, že o skutečnosti, že stěžovateli bylo odvolání z funkce rektora osobně předáno dne 25. 5. 2010, svědčí i veřejně přístupný zápis ze zasedání Akademického senátu X dne 25. 5. 2010, ve kterém se uvádí následující: „Ing. M. uvedla a představila kurýra prezidentské kanceláře, který předal panu rektorovi dopis prezidenta republiky. Prof. H. přečetl text dopisu, kterým prezident republiky podepsal jeho odvolání z funkce rektora ke dni 31. 5. 2010.“ (přístupné z X).

[14] Důvodem pro zrušení usnesení městského soudu ani to, že v něm neoznačil konkrétní doklad, ze kterého doručení plyne, a místo toho uvedl, že datum převzetí napadeného rozhodnutí zjistil ze správního spisu žalovaného. K tomu odkazuje zdejší soud na výše uvedené a dodává, že vzhledem k tomu, že stěžovatel v rámci soudního řízení před městským soudem datum doručení odvolání z funkce rektora (a z toho plynoucí opožděnost žaloby) jakkoli nerozporoval (a to i přes fakt, že mu bylo soudem preposláno vyjádření k žalobě, ve kterém žalovaný na opožděnost žaloby upozorňoval), je obecný odkaz městského soudu na spisový materiál žalovaného dle názoru zdejšího soudu dostačující. Pokud pak stěžovatel namítal, že žalovaný k vyjádření k žalobě nepřiložil doklad o doručení odvolání z funkce rektora, odkazuje zdejší soud na výše uvedené a dodává, že podávat vyjádření k žalobě je právem žalované strany, přičemž zákon neukládá, aby příkládala k vyjádření i doklad o doručení rozhodnutí. Ve věcech správního soudnictví je povinností žalovaného správního orgánu předložit správní spis. Ze správního spisu předloženého žalovanou stranou městský soud zjistil, kdy bylo odvolání z funkce stěžovateli doručeno, přičemž datum tohoto převzetí stěžovatel ani v kasační stížnosti nezpochybňoval. Stěžovatel přitom ani nijak nebrojil proti obsahu správního spisu. Netvrdil, že by obsah správního spisu neodpovídal skutečnosti, že by podpis na uvedené listině nebyl jeho podpisem atp.

[15] Nejvyšší správní soud tudíž uzavírá, že městský soud nepochybil, pokud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Žaloba byla podána opožděně, přičemž zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze podle výslovné dikce zákona prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.).

[16] Jak uvedl Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 As 11/2005 - 72, č. 715/2005 Sb. NSS, „Zjistí-li totiž krajský soud opožděnost žaloby, je povinen v každé fázi řízení o ní (samozřejmě pouze do vydání rozhodnutí, jímž se řízení o věci končí) tuto skutečnost zohlednit a se žalobou naložit způsobem, který zákon předvídá, tedy ji podle § 46 odst. 1 písm. b) *in fine* s. ř. s. odmítnout. Pro tento závěr hovoří v první řadě jednoznačná dikce výše citovaného ustanovení § 72 odst. 4 s. ř. s., jehož smyslem a účelem je nepochybně stanovení bezvýjimečné povinnosti žalobce podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu včas a bezvýjimečné vyloučení věcné projednatelnosti opožděně podaných žalob (oproti obecnému pravidlu, zakotvenému v § 40 odst. 5 s. ř. s., které prominutí zmeškání lhůty za zákonem stanovených podmínek zásadně přípouští); rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 Ads 4/2004 - 57, a ze dne 30. 3. 2005, č. j. 5 Ažs 317/2004 - 56.“

[17] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*). Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[18] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá

právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Ostatně žádné náklady ani nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. dubna 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu